

Ivan Lehotský: Bezpečnostná a Obranná stratégia SR urobila zo Slovenska krajinu euroatlantických šovinistov a xenofóbov

- CZ24 News | 4. ledna 2021

SLOVENSKO: V záplave noviniek, ktoré sa na nás v kovidových časoch valia zo všetkých strán, zostali niektoré dôležité témy akosi bokom. Tak napríklad takmer bez verejnej diskusie ostal fakt, že pred Vianocami bola schválená nová Bezpečnostná stratégia SR a nová Obranná stratégia SR

Zásluhu na tom akiste má aj fakt, že „začem bukvý, vsjo jasno“ – každému je približne jasné, čo asi tak mohlo terajšie vládne panstvo prijať za dokumenty. Ale predsa len by bolo dobré sa na vec pozrieť trochu bližšie.

Pôvodne sme chceli priniesť recenziu týchto dvoch materiálov bod po bode, vypichnúť zaujímavé jednotlivosti. Pri jeho študovaní sme si však uvedomili, že by to bolo len klzanie po povrchu a zbieranie čriepkov z celkového obrazu: tu totiž ide o stret dvoch principiálne odlišných pohľadov a ak rozanalizujeme podstatu ich vzájomného nesúladu, tak my ten obraz dostaneme vcelku a nebude potrebné sa únavne venovať jednotlivým čriepkom, teda mnohonásobne sa opakujúcim konkrétnym formuláciám okolo tej istej podstaty.

Ak si chcete o konkrétnom obsahu týchto materiálov urobiť názor sami, je lepšie si ich prečítať v originálnej podobe. Bezpečnostnú stratégiu SR v plnom znení nájdete [tu](#). Obrannú stratégiu SR v plnom znení nájdete [tu](#). Tento článok hľadá jadro toho, o čom tieto dokumenty sú, a o čom by mali byť.

Euroatlantickí vlastenci

Kľúčom k chápaniu Bezpečnostnej stratégie SR a Obrannej stratégie SR (ďalej len „Stratégia“) je pochopenie skutočnosti, že ľudia, ktorí tieto dokumenty vytvorili, sú vlastenci EÚ a NATO, teda Euroatlantania. Absolútne stotožňujú záujem Slovenska so záujmom centra, teda Bruselu či Washingtonu.

Tento postoj v „Stratégiách“ definujú v mnohých formuláciách ako napríklad: „Členstvo v Severoatlantickej aliancii a EÚ je základným pilierom bezpečnosti SR a vyjadruje jej civilizačné, hodnotové a geopolitické ukotvenie“ alebo „Strategickým záujmom SR je dôveryhodná odstrašujúca sila a kolektívna obrana NATO, transatlantické strategické partnerstvo a vojenská prítomnosť Spojených štátov amerických v Európe“, prípadne ešte tvrdších.

Povedzme to ešte jasnejšie: pre Euroatlantánov ako vlastencov Euroatlantickej ríše neexistuje taký skutočný záujem Slovenska, ktorý by zároveň nebol záujmom Ríše a naopak, neexistuje záujem Ríše, ktorý by nebol záujmom Slovenska. Ohrozenie akéhokolvek chápadla Ríše bolestne vnímajú ako ohrozenie Slovenska, doktrínu geopolitickej dominancie Ríše vnímajú ako svoju vlastnú a slovník (doublespeak) Ríše je ich rodným jazykom, pričom zase naopak, oni práve jazyk slovenských vlastencov označujú za „doublespeak“ (manipulatívny jazyk, ktorý dáva slovám prekrútené významy smerujúce k falošnému opisu reality).

Pohľad Euroatlantánov na to, kto je „náš“ a kto je naopak nepriateľ, je jednoznačne stanovený Ríšou: nepriateľom Slovenska (Ríše) sú všetci, na ktorých Ríša nemá dosah a ich záujmy sú iné ako záujmy Ríše: predovšetkým Rusko. A potom ešte Čína, Irán, Bielorusko, Venezuela...

Protipól Euroatlantánov: národovci

Na Slovensku a v Európe však žijú okrem Euroatlantánov aj národne cítiaci príslušníci tu žijúcich národov a národností (ďalej ich všetkých nazývame pre rozlíšenie „národovci“). Národovci, na rozdiel od Euroatlantánov sú prevažne toho názoru, že najvyššou organizačnou jednotkou, kde je možná demokracia, je národný štát. Národovci zdôrazňujú, že neexistuje nič také ako európsky národ, pričom jednotlivé národy žijúce v Európe majú odlišné kultúry, spôsob života, prírodné, historické, ekonomické podmienky, a preto majú aj odlišné záujmy a potreby.

Slovenskí národovci sa stotožňujú predovšetkým so štátom Slovenská republika a chápu EÚ a ďalšie medzinárodné organizácie až ako treťoradé. Podľa nich prvotným záujmom Slovenskej republiky ako národného štátu Slovákov je záujem občanov SR, ktorý je odlišný od záujmov občanov iných štátov, ich vlád a geopolitických mocenských centrál. Národovci chápu každú medzinárodnú organizáciu, či ekonomickú alebo vojenskú, len ako doplnok k suverénnej ekonomickej či vojenskej zahraničnej politike zvrchovaného národného štátu.

Časť zo slovenských národovcov sú potom rusofili a panslávi, teda ľudia, ktorí vidia ako najprirodzenejších spojencov slovenského národa a jeho národného štátu iné slovanské národy, predovšetkým Rusko ako jednu z geopoliticky dominantných svetových mocností. Aj títo ľudia sú legitímnou súčasťou demokratického právneho štátu Slovenská republika.

Pohľad slovenských národovcov na to, kto je nepriateľ, je úplne iný ako pohľad Euroatlantánov: nepriateľom je každý, kto chce zvonka zasahovať do suverenity Slovenskej republiky a jej demokracie. To znamená, nepriateľom je v prvom rade Ríša ako celosvetovo dominantný narušiteľ a nepriateľ demokracie ako vlády ľudu jednotlivých krajín vo svojich štátoch. A priateľom je každý, kto slovenskú zvrchovanosť a legitímne záujmy občanov Slovenska rešpektuje.

Konfrontácia je nevyhnutná, otázkou je jej podoba

Z uvedeného je jasné, že tieto dve protichodné vlastenecké cítenia, dva protichodné svetonázory nenachádzajú prienik, navzájom sa vylučujú. Slovensko ako krajina historicky na rozhraní západného a východného sveta, v ktorej žijú zapálení priaznivci oboch strán, je krajinou, križom cez ktorú sa vinie hlboká, bezodná priepasť vzájomného nepochopenia. Tá priepasť vedie naprieč rodinami, obcami, vierovyznaniami, naprieč všetkými vekovými, sociálnymi, národnostnými či inými skupinami obyvateľstva.

Názorový stret priaznivcov týchto dvoch táborov je nevyhnutnou každodennou realitou. Otázka však stojí, akú má, a akú môže mať podobu. Môže to byť ostrá konfrontácia, nenávisť, v krajnom prípade teoreticky dokonca otvorený boj či občianska vojna. Alebo to môže byť vzájomné chápanie objektívnej reality a demokratické tolerovanie sa navzájom.

Akú podobu bude mať verejný diskurz, to môžu ovplyvniť médiá, politici a v rámci svojich možností každý občan. Je to odraz kultúry každého spoločenstva, ale tiež výsledok pôsobenia tých síl, ktoré formujú verejné nálady a postoje. Aká je situácia na Slovensku? Zhrnul to komentátor Branislav Fábry: „Pluralita na Slovensku istý čas existovala a odlišný názor bol vnímaný ako súčasť spoločenského diskurzu. Žiaľ, v súčasnosti sa pluralita veľmi obmedzila a odlišné názory sú označované za ‚hybridné hrozby‘, ‚verejných nepriateľov‘ či dokonca ‚extrémizmus‘.

Slovensko nepatrí iba Euroatlantčanom

A tu sa vráťme k Stratégiám, ktoré napísali Euroatlantčania, a ktoré majú platiť pre Slovenskú republiku ako celok. Stratégie sú písané výhradne z euroatlantického uhla pohľadu a pozícia národovcov, prezentácia ich legitímnych politických názorov a priorít je v týchto dokumentoch označovaná za hybridnú hrozbu, za dezinformácie, hoaxy, za hrozbu demokracii, za rozvracanie štátu, za ohrozovanie stability a euroatlantického priestoru a ukotvenia SR v ňom, a podobne.

Čo z toho vyplýva pre slovenských vlastencov a tobôž pre rusofilov, panslávov? Tak ako to bývalo často v minulosti, sú euroatlantickou vládnu mocou vnímaní ako nepriatelia, škodcovia, vlastizradcovia a v určitých situáciách v podstate ako zločinci, keď ich účasť na politickom živote je škandalizovaná, dehonestovaná a možno aj kriminalizovaná.

Takýto totalitný prístup je však v priamom rozpore s medzinárodnými konvenciami a princípom demokracie ako vlády ľudu. Na Slovensku žije okrem Euroatlantčanov aj veľké množstvo národovcov, ktorí majú legitímne právo pozeráť sa odmietavo na euroatlantizmus a všetko, čo k nemu patrí: na účasť v NATO, na kontroverzné spojenectvo s USA, a tiež na EÚ, najmä v jej súčasnej podobe po prijatí Lisabonskej zmluvy, a tobôž v jej plánovanej podobe ako centralizovanej federácie, ktorá chce z členských krajín urobiť len čosi ako spolkové krajiny.

Za daných okolností, keď je spoločnosť rozdelená na dva protichodné tábory, by štátna bezpečnostná doktrína mala byť napísaná opatrne a nekonfliktne, aby rešpektovala záujmy aj jednej aj druhej časti spoločnosti. Novo prijaté Stratégie sú však napísané absolútne opačne: doslova militantným spôsobom definujú, že všetko, čo nie je v totálnom súlade s tvrdým euroatlantizmom, je prejavom nepriateľstva a je treba proti tomu bojovať.

Pri čítaní tých dokumentov človeku napadá priama otázka: bude mať vôbec slovenský občan ešte právo mať a politicky realizovať názor, že pre Slovensko je lepšie partnerstvo s niekým iným, napríklad s Ruskom, než orientovať sa na NATO a Brusel? Z toho, čo píše Stratégie, sa totiž zdá, že vlastne ani nie...

Záver? Tieto Stratégie nepísali zodpovední demokratickí volení zástupcovia ľudu ctiaci politickú a názorovú pluralitu. Písali ich euroatlantickí šovinisti, xenofóbi a extrémisti, ktorých totalitné postoje sú v priamom rozpore s demokratickými hodnotami, ku ktorým sa tak vehementne hlásia, a ktorými zakrývajú svoje despotické predstavy o absolútnej a bezvýhradnej diktatúre euroatlantickej ideológie.

Autor: Ivan Lehotský

Zdroj: <https://www.hlavnespravy.sk/>